

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7730/2540

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงอุดรธานีโจทก์ บริษัทศรีพูนทรัพย์กลกิจ จำกัด กับพวกผู้ร้อง นายรังสรรค์ สุทธิวงศ์จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องที่ 1 เป็นเจ้าของรถยนต์หัวลากของกลาง ส่วนผู้ร้องที่ 2 เป็นเจ้าของกระบะรถยนต์กึ่งพ่วงของกลาง ผู้ร้องทั้งสองได้ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.เช่าซื้อของกลางไป และจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เช่าซื้อได้นำไปใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งศาลชั้นต้นสั่งให้ริบ เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ในการให้เช่าซื้อรถยนต์และกระบะรถยนต์กึ่งพ่วง โดยมีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดอุดรธานีตามลำดับ ได้ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดสุทธิวงศ์ก่อสร้าง ซึ่งมีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในจังหวัดหนองคายเช่าซื้อรถยนต์หัวลากและกระบะรถยนต์กึ่งพ่วงของกลางไป จากพฤติการณ์ดังกล่าว ผู้ร้องทั้งสองย่อมไม่อาจจะรู้ว่าผู้เช่าซื้อหรือจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เช่าซื้อจะนำของกลางดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิด ส่วนการที่ผู้เช่าซื้อผิดสัญญาก็เป็นเรื่องของผู้ร้องทั้งสองซึ่งเป็นผู้ให้เช่าซื้อที่มีสิทธิติดตามเอาทรัพย์สินที่ให้เช่าซื้อหรือของกลางคืน หรือเรียกร้องให้ชดเชยค่าเสียหายตามข้อสัญญาดังกล่าวได้ เมื่อศาลสั่งริบทรัพย์สินที่ให้เช่าซื้อหรือของกลางการที่ผู้ร้องทั้งสองเลือกใช้สิทธิร้องขอคืนของกลางจึงเป็นการใช้สิทธิโดยชอบ ไม่เป็นการกระทำให้ประโยชน์ของผู้เช่าซื้อ อันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ดังนั้นข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ร้องทั้งสองรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย จึงขอที่ศาลจะพิพากษาให้คืนของกลางแก่ผู้ร้องทั้งสอง ตามข้อบัญญัติคดีเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7730/2540 พนักงานอัยการประจำศาลแขวงอุดรธานีโจทก์ บริษัทศรีพูนทรัพย์กลกิจ จำกัด กับพวกผู้ร้องนายรังสรรค์ สุทธิวงศ์จำเลย ป.อ. ม. 36 ป.พ.พ. ม. 5 ผู้ร้องที่ 1 เป็นเจ้าของรถยนต์หัวลากของกลาง ส่วนผู้ร้องที่ 2 เป็นเจ้าของกระบะรถยนต์กึ่งพ่วงของกลาง

คำพิพากษา

ผู้ร้องทั้งสองได้ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.เช่าซื้อของกลางไป และจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เช่าซื้อได้นำไปใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งศาลชั้นต้นสั่งให้ริบ เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ในการให้เช่าซื้อรถยนต์และกระบะรถยนต์กึ่งพ่วง โดยมีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดอุดรธานีตามลำดับ ได้ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดสุทธิวงศ์ก่อสร้าง ซึ่งมีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในจังหวัดหนองคายเช่าซื้อรถยนต์หัวลากและกระบะรถยนต์กึ่งพ่วงของกลางไป จากพฤติการณ์ดังกล่าว ผู้ร้องทั้งสองย่อมไม่อาจจะรู้ว่าผู้เช่าซื้อหรือจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เช่าซื้อจะนำของกลางดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิด ส่วนการที่ผู้เช่าซื้อผิดสัญญาก็เป็นเรื่องของผู้ร้องทั้งสองซึ่งเป็นผู้ให้เช่าซื้อที่มีสิทธิติดตามเอาทรัพย์สินที่ให้เช่าซื้อหรือของกลางคืน หรือเรียกร้องให้ชดเชยค่าเสียหายตามข้อสัญญาดังกล่าวได้ เมื่อศาลสั่งริบทรัพย์สินที่ให้เช่าซื้อหรือของกลางการที่ผู้ร้องทั้งสองเลือกใช้สิทธิร้องขอคืนของกลางจึงเป็นการใช้สิทธิโดยชอบ ไม่เป็นการกระทำให้ประโยชน์ของผู้เช่าซื้อ อันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ดังนั้นข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ร้องทั้งสองรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย จึงขอที่ศาลจะพิพากษาให้คืนของกลางแก่ผู้ร้องทั้งสอง(สมบัติ เดียวอิสระ-จำลอง สุขศิริ-ไสว จันทศรี)ศาลแขวงอุดรธานี -

นายพีระเดช ไตรรัตน์ธนวงศ์ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ - นายเปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์แหล่งที่มาของผู้ช่วย
ผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดง
ศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา:

องค์คณะ

สมบัติ เดียววิศเรศ · จำลอง สุขศิริ · ไสว จันทศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/7730/2540>